

Tual

– Gözyaşı · 10 Eylül 2013

TUAL

Seni çizdim ömür tualime bu gece
halbuki ne de dolu her bir köşesi
yer bulmam kolay olmadı
beyaz olsun çizdiğim yer diye çabaladıkça
uçlarında siyah kaldı öteye gidemem der gibi
gecenin gözlerinden öper gibi..

Mesela ayaklarının üstünde bir parça kahverengi kaldı
ne kadar kaldırmaya uğraşsam da
tek ayak üstünde hayatı kovalamak zordu
o yüzden biraz çamur serptim pantolonuna
geldiğin yer belli olsun istedim belki de
belki de mutluluğu ben süreyim ilk kez istedim gözlerine
hep karaydı ya biraz mavi, biraz sarı
ve biraz da eylül hüznü çektim kenarlarına
acısız mutluluk ne kadar gömülürdü ki aşkın göbeğine
ve ne kadar zevk alırdı sevdiği kadının çıplaklığından
o çıplaklık ki herkesin önünde serilmiyor meydana
verenden çok almasını bilen bir yürek lazım bana...

Bir ekmek arası daha hazırladım masada
yedikçe doydum zannettiğimiz
ama her güne bir lokma daha sığdırdığımız şu ömür treninde
vagonlar katar katar sürerken mahşerin atlarını
ben seyretmenin vicdan azabını üstüme örttüm
hep saklandım karanlık köşelere

yüzümü ay görmesin istedim
kendimi en çok gören gözlerden gizledim.

Ne kadar solgundum
ne kadar beyazdı tenim
fiske vursan moraracak kadar nazlı görünse de
dimdik duracak kadar yalındı halbu ki.

Hep resim çizdim gözlerimle ömrüme
istedim ki bomboş olmasın tualim
istedim ki her renk bulaşsın sızlayan fırça darbeleriyle
biraz daha karışsın renkler bir birine
pembe karıştırsın yanaklarımı
en çok kırmızı öpsün dudaklarımı.

Sabah geceyi saklarken gözlerinin ardına
resmim de bitme telaşının son rötuşlarını yedi fırçamdan
geri, geri gidip son kez süzerken eserimi
korku boğazıma yapıştı histerik bir çığlıkla
ben yine yoktum yanında
yine düşmüştüm yediğim fırçanın rüzgarında
kalbolmuştum bir başka tualin deniz aşırı kollarında.

Gözyaşı